

Nooitnietvergenoeg

*Op avontuur met
Rubus en Snuf*

Voor Hems, Peet en Janna

METTINA BLEKER

Nooitnietvergenoeg

*Op avontuur met
Rubus en Snuf*

Illustraties van Janina Firth

Ontwerp binnenwerk en omslag: 247design

© 2025 Uitgeverij Palmslag | Mettina Bleker

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan, ook niet voor het trainen van kunstmatige intelligentie (AI) en/of soortgelijke technologieën.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technology. No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493465107

NUR 280

palm|slag

INHOUD

DEEL I

Op zoek naar

Nooitnietvergenoeg

1. Hoognest	5
2. 't HolleBolleveld	9
3. Het Eekhoortjesbos	14
4. De val van de Hoge Heuvel	19

DEEL II

De bijzondere bewoners van

Nooitnietvergenoeg

5. Een molshoop met een brilletje	25
6. Appels en rozengeur	30
7. Trippel, trappel, fladder	36
8. Dansen op de golven van de zee	46
9. Een stekelig briefje	54

DEEL III

Herfst in Nooitnietvergenoeg

10. Een trippel, trappel spook	60
11. De waarschuwing van Arie de Zeearend	65
12. De redders	71
13. De uitvinding van Plinius Mol	78

DEEL IV

Winter in Nooitnietvergenoeg

14. Licht in het Dunkelbos	83
15. Snuf vliegt	90
16. Een onverwachte gast	97
17. Kerst in Nooitnietvergenoeg	104

DEEL V

Ik zie Nooitnietvergenoeg

18. Hulp gevraagd	111
19. Het lied van de merel	117
20. Ik zie, ik zie, zie jij het ook?	124

De kaart van

Nooitnietvergenoeg

DEEL I

OP ZOEK NAAR NOOITNIETVERGENOEG

Hoognest

Het is een zonnige ochtend in Hoognest. De bewoners van het bos – een grote familie roodborstjes – worden wakker. Ze strekken zich uit, schuiven hun veren netjes in een rijtje en beginnen te zingen. Elke ochtend hetzelfde liedje, vanaf hun nesten hoog in de bomen. Voor Rubus Rebis, een jong roodborstje, begint deze ochtend anders. Hij heeft de hele nacht niet kunnen slapen. Strompelend staat hij op en wrijft hij in zijn ogen. Met een grote gaap loopt hij naar zijn schooltas. Alles zit er nog in.

‘Hé Rubus!’ roept een klasgenootje vliegend voor zijn nest. ‘Ben je klaar voor je spreekbeurt?’

De vleugels van Rubus voelen zwaar.

‘Uhh, bijna!’ lacht Rubus.

‘Waar gaat je spreekbeurt over? Over de frambozen in Hoognest?

Of over de oudste boom in het midden van ons bos?’

Rubus lacht zenuwachtig. Hij gooit de tas om zijn vleugel, neemt een aanloop en springt de lucht in. Met zijn borst vooruit en zijn vleugels gespreid vliegt hij naar school.

Als de leerlingen net achter hun tafels zitten, loopt meester Roodborstig langs. 'Rubus,' begint hij, 'heb jij je veren wel gladgestreken?'

De borst van Rubus gloeit rood. 'Vergeten, meester.'

'En dat op de dag dat je een spreekbeurt moet houden?'

De andere leerlingen grinniken. Rubus' borst wordt roder en roder.

'Stilte!' roept de meester luid. 'Goed, beste Rubus. Alle leerlingen hebben dezelfde opdracht gekregen: maak een spreekbeurt over ons eigen bos, Hoognest. Nu is het jouw beurt. Ga je voor de klas staan?'

Rubus schuifelt zenuwachtig naar voren. 'Ik... ik ga iets vertellen over 't HolleBolleveld.'

De klas valt stil.

'Oh,' zegt de meester, 'dat gaat niet over Hoognest.'

Rubus haalt zijn schouders op. 'Sorry, meester. Dit is wat ik heb voorbereid.'

De meester zucht en slaat zijn vleugels over elkaar.

'Goed dan, Rubus. Omdat je dit nu helemaal hebt voorbereid... wij luisteren.'

Rubus begint te vertellen. En te vertellen. Over 't HolleBolleveld, waar de konijnen wonen. Met honderden in honderden hollen. Met honderden wipstaartjes en honderden lange oren. Het ligt niet ver hier vandaan – om de hoek eigenlijk – maar geen enkel roodborstje gaat er ooit naartoe. Ze blijven liever in hun eigen bos.

Trrring!

De schoolbel rinkelt.

'Een applaus voor de spreekbeurt van Rubus!' roept de meester snel.

'Mogen we nu gaan?' vraagt een leerling. 'De les is al voorbij, meester.'

De meester knikt. 'Dan nu: wegvliegen, jongelingen! Morgen is de laatste schooldag voor de zomervakantie.'

Als Rubus naar zijn tas loopt, pakt de meester hem bij zijn vleugel. 'Zeg Rubus, loop je nog even mee naar mijn kantoor?'

Rubus slikt en loopt stilletjes mee. Voordat de meester achter zijn bureau zit, begint Rubus al: 'Het spijt me, meester. Maar alles is al verteld over Hoognest! De bomen, de nesten, de roodborstfamilies, onze geschiedenis, de paddenstoelen in de herfst en de frambozen in de zomer... alles is al verteld!' Met een zucht zakt Rubus in de stoel. Even is het stil.

'Je krijgt van mij een acht voor je spreekbeurt.'

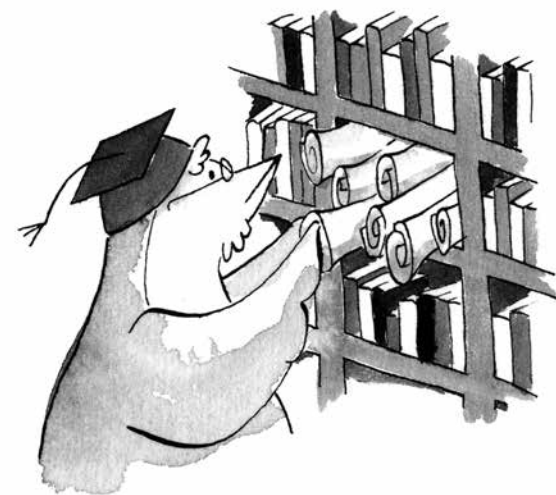
Rubus' snavel valt open. 'Wat?!'

De meester lacht. 'Je hebt je niet aan de opdracht gehouden. Dat is één punt minder. Je spreekbeurt was goed, maar veel te lang. Dat is nóg een punt minder.' Hij schuift zijn stoel dichterbij en legt zijn vleugels op het bureau. 'Maar, beste Rubus, je vertelde over een nieuwe plek. Een plek die niet ons thuis is. En al je klasgenootjes luisterden de hele ochtend naar je. Zo spannend was het. Alsof wij samen met jou op avontuur waren!' De meester staat op en loopt naar zijn grote boekenkast. Met een veer strijkt hij langs een plank vol rollen papier. Voorzichtig pakt hij een rol die helemaal achterin ligt. 'Het is bijna vakantie, heb je al plannen?'

Rubus haalt zijn schouders op. 'Hetzelfde als altijd, meester: eten verzamelen en mijn nest sterker maken voor de winter.'

'Mag ik jou een opdracht geven voor de zomervakantie?'

Rubus kijkt op. 'Een opdracht?'

De meester legt de papieren rol op het bureau en rolt hem open. Op een oud, geel perkament verschijnt een kaart. In grote letters staat er: Nooitnietvergenoeg. Verder is de kaart helemaal leeg.

‘Wat is dit?’ vraagt Rubus.

‘Deze kaart kreeg ik ooit van mijn juf. Het was mijn opdracht voor de zomer. Maar het is mij nooit gelukt.’

‘Wat is niet gelukt?’

‘Nooitnietvergenoeg ontdekken.’ De meester schenkt twee bekers vol bessensap. ‘Deze plek, Nooitnietvergenoeg, is heel bijzonder. Er wonen eigenaardige bewoners. En er is een bos dat donker is, dag én nacht!’

Hij neemt een slok en gaat verder: ‘Het zou hier niet ver vandaan liggen. Maar ik heb het nooit gevonden. Of ik heb niet ver genoeg gezocht.’ De meester draait de kaart om. ‘Kijk, hier in de hoek heb ik ooit opgeschreven waar ik dacht dat het dorp zou zijn. Mijn enige aanwijzing! Ik was heel dichtbij toen: *Al het hoge daalt ook weer naar beneden, daar vind je Nooitnietvergenoeg.*’

‘Wat betekent dat?’ vraagt Rubus.

De meester lacht. ‘Dat is nou net iets voor jou om te ontdekken! Dit is jouw opdracht voor de zomervakantie.’

Er verschijnt een grote glimlach op het gezicht van Rubus: ‘Ik ga Nooitnietvergenoeg ontdekken!’

’t HolleBolleveld

Het is de eerste dag van de zomervakantie. Op het bed van Rubus ligt zijn schooltas en de lege kaart van Nooitnietvergenoeg.

‘Zo,’ zegt Rubus, ‘en nu?’

Zenuwachtig kijkt hij naar de kaart. Nog net is de aanwijzing van de meester te lezen: *Al het hoge daalt ook weer naar beneden, daar vind je Nooitnietvergenoeg.* Als een belletje dat in zijn hoofd rinkelt, heeft Rubus een idee. Hij springt op, vult zijn tas met de kaart en vliegt uit zijn nest. ‘Op naar ’t HolleBolleveld!’ roept hij.

Warme zonnestralen schijnen op zijn vleugels als Rubus zijn eigen thuis verlaat. Het is niet voor altijd, weet Rubus. Hij gaat alleen maar op reis. Op zoek naar Nooitnietvergenoeg.

‘Voor het einde van de zomervakantie ben ik terug,’ zegt Rubus tegen zichzelf. ‘Dan heb ik de opdracht van meester Roodborstig gemaakt en is de hele kaart van Nooitnietvergenoeg gevuld.’

Vanuit de lucht ziet Rubus ’t HolleBolleveld al in de verte. Hij kent zijn spreekbeurt nog uit zijn hoofd en alsof zijn klasgenootjes meeluisteren, vertelt hij alles nog een keer.

‘Dat is het thuis van de konijnen,’ begint Rubus, ‘de konijnen wonen in hollen onder de grond. Voor dat hol ligt een pad van zand met veel kleine zwarte poepjes ervoor. In het veld is heel veel eten te vinden voor de konijnen. In het voorjaar en in de zomer bloeien er hele mooie planten. Het veld kleurt dan geel en roze.’

Langzaam daalt Rubus naar beneden tot hij een meter boven de grond vliegt. Rubus kijkt en kijkt, maar nergens ziet hij een konijnenhol. Hij strekt zijn poten uit en besluit op het veld te landen. Maar dan voelt hij ineens de grond niet meer.

‘Waaah!’ roept Rubus. Hij probeert nog met zijn vleugels te

klapperen, maar het is te laat. Met zijn hele lijf valt hij naar beneden. Rubus verdwijnt in de grond en valt dieper en dieper door een smalle gang.

PLOF!

‘Wat was dat?’ Het bruine konijn Snuf was rustig aan het dromen over spannende avonturen hier ver vandaan. Ze lag al uren te dromen. Tot er ineens een roodborstje in haar hol valt.

‘Hallo daar?’ Snuf zwaait met haar poot boven het hoofd van Rubus. ‘Zeg, gaat het een beetje diertje?’

Rubus opent voorzichtig zijn ogen.

‘Ik ben Snuf en wie ben jij?’

‘Ik ben Rubus, Rubus Rebis uit Hoognest.’

‘Oké Rubus, je hebt geluk! Want dokter Snuf schiet te hulp!’

Ze haalt de tas van Rubus zijn vleugel en legt wat mos onder zijn hoofd.

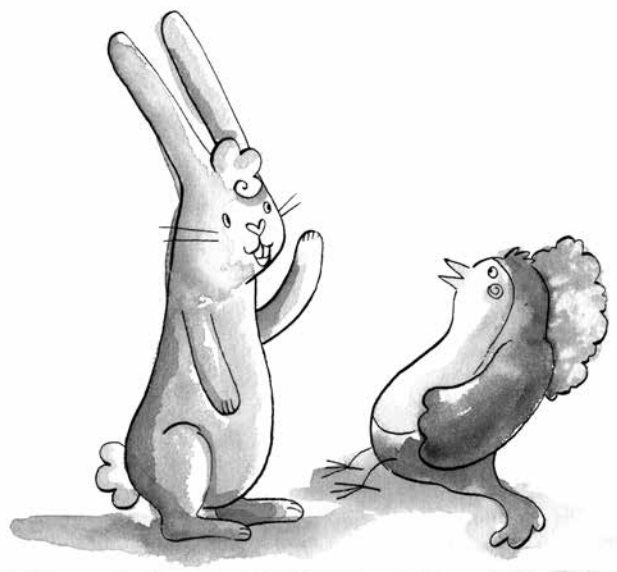
‘Hoeveel tenen steek ik op?’

‘Uhh... autsj...

vijf?’

‘Klopt, meer heb ik er ook niet, wijsneus,’ lacht Snuf.

‘Oké, even testen of alles nog bij je werkt.’ Een voor een worden de poten van Rubus in allerlei hoeken en bewegingen gezet. Dan volgen zijn vleugels en tot slot zijn hoofd.

‘Alles beweegt lekker soepel. Niks gebroken, denk ik.’

Rubus voelt een flinke bult op zijn hoofd.

‘Dat trekt wel weer weg,’ zegt Snuf.

Terwijl Rubus langzaam weer omhoog komt, spiekt Snuf in zijn tas. Meteen herkent ze met haar neus de geur van een appeltje. ‘Goed als ik hier wat van knabbel? Je krijgt echt trek van dokter zijn.’ Voordat Rubus iets kan antwoorden, heeft Snuf al een hap genomen.

‘Hmmm... sjmakkelijk!’

‘Niet alles opeten!’ roept Rubus. ‘Met dat appeltje moet ik nog mijn hele reis doen!’

‘Reis? Ben je op reis?’ vraagt Snuf.

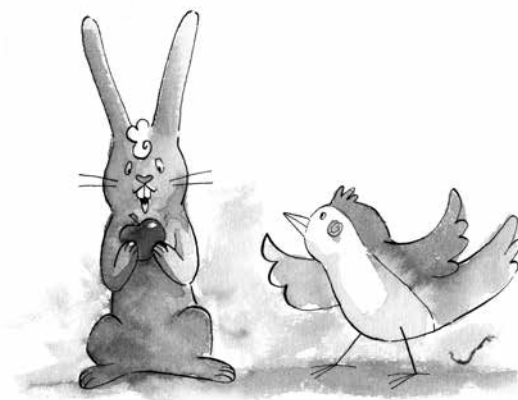
Ze springt op en huppelt een kamertje in. ‘Maak jij net als mijn Opa Snor reizen?’ roept ze.

Snuf komt terug en sleept een koffer achter haar aan. Deze legt ze voor de poten van Rubus. Als ze de koffer openen, lijkt het wel alsof de spulletjes erin magisch zijn. Met honderd kaartjes, oude foto’s, glimmende munten en glinsterende kralen.

‘Mijn Opa Snor gaat al zijn hele konijnenleven op reis. Naar hele verre plekken. Dit kaartje komt uit de Noordpool,’ laat Snuf trots zien. ‘En dit boekje vertelt over zijn verhalen op zee.’

‘Dat was niet mijn leukste reis,’ klinkt er opeens.

Met een stok in de hand wandelt een oud, grijs konijn naar Rubus en Snuf toe. ‘Een konijn is niet gemaakt voor de golven van de zee,’ lacht hij.

‘En dit is nou mijn Opa Snor!’ roept Snuf.

Opa Snor tikt met zijn stok tegen de tas van Rubus aan. ‘Kijk aan, ben je goed bekapt voor je reis jongen? Dan ben je al op de helft!’

Rubus pakt zijn tas en houdt hem goed vast. ‘Ik denk het. Een appeltje, een potlood en de kaart van Nooitnietvergenoeg.’

‘Nooitniet... wattes?’ vraagt Snuf.

‘Nooitnietvergenoeg! Ik ben op reis. Ik heb een opdracht gekregen.’ Rubus laat trots de lege kaart zien. ‘Van meester Roodborstig. Voor het einde van de zomervakantie moet ik Nooitnietvergenoeg hebben ontdekt.’

‘Wauw!’ zegt Snuf. ‘Mag ik met je mee? Ik kan je helpen! Om Nooitnietvergenoeg te ontdekken.’

Rubus kijkt op.

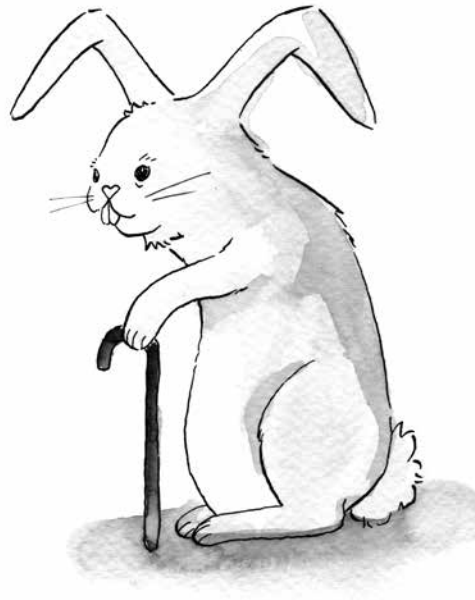
‘Wil je mij helpen? Weet je de weg dan naar Nooitnietvergenoeg?’

Snuf springt op.

‘Mijn neus is de beste speurneus van heel ’t HolleBolleveld! Ze noemen mij ook wel Snuf de Avonturier. En wees gerust Rubus, met mijn neus hebben we Nooitnietvergenoeg zo gevonden!’

‘Nou...,’ stamelt Rubus, ‘als jij echt de beste speurneus bent dan... natuurlijk mag je mee!’

Snuf springt in de lucht en draait rond Opa Snor, ‘mag het Opa Snor? Mag ik mee?’

‘Natuurlijk mijn lieve Snuf. Het zit in je bloed! Een echte avonturier kun je niet tegenhouden.’

Opa Snor staat op en loopt met zijn krakende rug naar een kastje. Uit een lade haalt hij een klein bruin boekje. Opa Snor geeft het aan Rubus en Snuf. ‘Elke avonturier heeft een logboek nodig. Om alles wat je beleeft in op te schrijven. Kijk, ik ben zelf al jaren met pensioen, maar dit logboek is zo goed als nieuw. Nog helemaal leeg. Pak het maar, alsjeblieft.’

‘Dank u wel,’ zegt Rubus voorzichtig. Hij stopt het in de tas en kijkt omhoog de gang in naar boven.

‘Waarom zitten jullie eigenlijk zo diep onder de grond?’ vraagt Rubus.

Opa Snor buigt voorover. ‘Weet je dat niet jongen? ’t HolleBolleveld zit vol met vossen! We verbergen onze hollen. Dan vinden de vossen ons niet.’

Rubus slikt.

‘Vv... vv... vossen?!’

Over vossen heeft hij nou niks gelezen in zijn schoolboek.

‘Geen zorgen Rubus,’ zegt Snuf, ‘die vossen sla ik zo één, twee, drie PETS met mijn achterpoten weg.’

Boven het hol staan Rubus en Snuf met de zon schijnend op hun lijf.

‘En nu?’ vraagt Rubus nerveus.

Snuf lacht en wijst naar haar neus. Ze beweegt ermee over de grond tot haar snorharen rondjes draaien.

‘Mijn neus zegt dat we die kant op moeten gaan! En mijn neus heeft altijd gelijk!’ roept ze naar Rubus.

‘Goed,’ besluit Rubus, ‘wijs de weg Snuf de Avonturier!’

En zo beginnen ze samen aan hun reis. Op zoek naar Nooitnietvergenoeg.